

o potrestání pro zločin trestem delším tří měsíců, jež podle § 2 zák. č. 562/1919 sb. z. a n. má v zápětí, že povolení podmíněného odkladu výkonu trestu v souzeném případě je vyloučeno. Pominutím této rozhodné okolnosti byla zaviněna neúplnost a tím zmatečnost rozsudku podle č. 5 § 281 tr. ř. Jsoucnost této pominuté okolnosti plyne však z obsahu trestního listku, při hlavním přelíčení přečteného, tedy z obsahu listiny veřejné, bylo tudíž soudu zrušovacímu možno k ní přihlížeti a učiniti ji podkladem přezkoumání s hlediska věcného zmatku podle § 281 č. 11 tr. ř.

Z řečeného plyne dále, že i odvolání státního zastupitelství z výroku o trestu, o němž podle druhé věty § 296 tr. ř. bylo jednáno při vyřízení zmateční stížnosti, je důvodným, pokud vytýká, že nalézací soud při výměře trestu neprávem přiznal obžalovanému polehčující okolnost zachovalosti a že neprávem neuznal na přitěžující okolnost, že obžalovaný pro čin podobného rázu byl již trestán. Polehčuje tedy obžalovanému jen částečné jeho doznání a rozčilení. Těmito okolnostmi je sice odůvodněno použití mimořádného práva zmírňovacího podle § 54 tr. zák., trest prvním soudem uložený jest však vzhledem k tomuto stavu věci příliš nízkým. Bylo proto napadený výrok o podmíněném odsouzení zrušiti, trest prvním soudem vyměřený úměrně zjištěnému stavu věci a zavinění obžalovaného zvýšiti a — ježto uvedené dřívější potrestání obžalovaného jde bezpečně na jevo z osobních výkazů obžalovaného, takže vrácení spisů soudu prvé stolice za účelem formálního zjištění této okolnosti je zbytečno — odsouzení obžalovaného prohlásiti za nepodmíněné.

Čís. 3492.

Spolupachatelství zločinu podle § 99 tr. zák.

Ustanovení § 335 a 337 tr. zák. nečiní zodpovědnost závislou na ničem jiném než na tom, mohl-li jednající nahlédnouti, že jeho jednání neb opomenutí (a takovým může býti k a ž d é) je způsobilé přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro právní statky oněmi ustanoveními zákona chráněné.

Pachatel zodpovídá za vše, co jest s jeho jednáním (opomenutím) spojeno příčinně (§ 134 tr. zák.) tak, že by bez něho nebylo nastalo, bez ohledu na to, zda konkrétní následek ohrožení nastal také proto, že se k příčině, vyvolané pachatelem, přidružily ještě příčiny, spočívající v okolnostech dalších, pachatelem třeba ani nepředvídaných a nechtěných.

Spadá sem, nutil-li kdo jiného k útěku po kolejích železniční trati tím, že po něm házel kamením a holemi.

(Rozh. ze dne 17. května 1929, Zm II 485/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 14. září 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vin-

nými zločinem veřejného násilí vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335 a 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4 a 5 § 281 tr. ř.; věcně provádí také zmatek čís. 9 a) § 281 tr. ř. Podle čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost především: a) že rozsudkové zjištění, že, když se obě K-ovy přiblížily ke křoví, za nímž byli obžalovaní ukryti, asi na dva kroky, vykřikli obžalovaní »Stůjte, nebo vás zabijeme« a zároveň vyskočili z příkopu proti děvčatům — jednak odporuje výpovědím obou svědkyň, jednak jest neúplné a nejasné, poněvadž soud nepřihlíží k seznáním svědkyň, pokud prý souhlasně potvrdily, že nevědí, který z obžalovaných křičel, při čemž prý Štěpánka K-ová udala, že neví, zda křičeli oba obžalovaní, a Alžběta K-ová tvrdila, že slyšela jen jednou volat, ale neví, který z obžalovaných volal. Ve skutečnosti uvádí soud výpovědi obou svědkyň úplně souhlasně s obsahem jejich seznání, takže výtku rozporu se spisy jest zřejmě lichá. Jest pravda, že se soud nezabývá dodatkem, který učinila Štěpánka (nikoliv také Alžběta) K-ová při hlavním přelíčení, totiž, že neví, zda křičeli oba obžalovaní, avšak tímto opomenutím se rozsudek nestal zmatečným, poněvadž, i kdyby byl skutečně pohrůžku pronesl jen jediný z obžalovaných, neměnilo by to nic na vině obou, ježto soud zjišťuje formálně bezvadně řadu skutečností, odůvodňujících závěr, že oba obžalovaní jednali jako spolupachatelé; oba byli ukryti za keřem, když se svědkyně blížily, oba vyskočili z příkopu současně asi na dva kroky proti děvčatům, po pronesení vyhrůžky oba vyběhli na trať, děvčata pronásledovali, kamením a holemi po nich házeli, oba jednali v úmyslu, by děvčata zstrašili, takže za těchto okolností zodpovídají oba za úmyslný čin podle § 99 tr. zák. Výtku nejasnosti rozsudku neobstojí, poněvadž soud zjišťuje, že oba obžalovaní pronesli pohrůžku, a výtku nedostatku důvodu jest bezpodstatná, poněvadž soud odůvodňuje formálně toto své zjištění poukazem na trestní oznámení, svědeckou výpověď Matěje F-a a zejména na svědecká seznání Alžběty a Štěpánky K-ových.

b) Dále vytýká zmateční stížnost s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., že nalézací soud nezjišťuje, kdo z obou obžalovaných hodil po Štěpánce K-ové hůl, jež ji udeřila do nohy a byla podle názoru soudu příčinou pádu Štěpánky K-ové a též toho, že se dostala pod jedoucí vlak. Výtku ta dotýká se právní stránky věci (čís. 9 a) § 281 tr. ř.), není však důvodná. Nalézací soud neshledává vinu obžalovaných ve smyslu § 335 a 337 tr. zák. výlučně v tom, že jeden z nich hodil Štěpánce K-ové hůl pod nohy, nýbrž praví hned na to, že ostatně již ta okolnost, že oba obžalovaní po Štěpánce a Alžbětě K-ových házeli kamením a holemi, nutila obě k útěku a zvyšovala jejich nebezpečí, a že obžalovaní vzhledem k tomu, že viděli vlak se již pohybovati, a přes to děvčata dále pronásledovali, musili si býti zvýšeného nebezpečí vědomi a musili předvídati, že Štěpánka K-ová může upadnouti a dostat se pod kola vlaku. Toto stanovisko nalézacího soudu zmateční stížnost nenapadá

a již toto stanovisko samo o sobě ospravedlňuje plně odsuzující výrok. Neboť vzhledem k zásadě § 134 tr. zák., platné co do otázky příčinné souvislosti pro celou oblast trestního práva, musí provinivší se osoba zodpovídati za vše, co jest s jejím jednáním (opomenutím) spojeno příčinně tak, že by bez něho nebylo nastalo, bez ohledu na to, zda konkrétní následek ohrožení nastal také proto, že se ku příčině, vyvolané pachatelem, přidružily ještě příčiny, spočívající v okolnostech dalších a pachatelem třeba ani nepředvídaných a nechtěných. Je-li pak formálně bezvadně zjištěno, že oba obžalovaní házeli po obou K-ových kamením a holemi a oba nutili je tím k útěku po kolejích železniční trati, sluší již v tomto počínání spatřovati jednání ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. a již tímto počínáním dali první a základní podmínku, která měla v zápětí neštěstí. Neboť nebýti tohoto počínání, nebylo by podle dohady lidského k neštěstí buď vůbec došlo nebo aspoň ne v tom rozsahu. Tím je však již prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaných a nastalým neštěstím, jak ji nalézací soud bere též za prokázanu. Nezáleží proto zhola na tom, že v rozsudku není přesně zjištěno, který z obžalovaných hodil hůl Štěpánce K-ové pod nohy, což ovšem bylo bezprostřední příčinou jejího pádu, poněvadž základní a hlavní podmínkou protiprávního výsledku bylo, že oba obžalovaní přinutili K-ovy vkročiti na trať, na níž je pak pronásledovali tím, že po nich házeli kamením a holemi. A také o tomto jednání zjišťuje nalézací soud výslovně, že obžalovaní byli si vědomi nebezpečí s ním pro cizí tělo a život spojeného, ba zjišťuje, že mohli předvídati i to, že Štěpánka K-ová může upadnouti a dostat se pod kola vlaku. Ustanovení § 335 a 337 tr. zák. nečiní pak zodpovědnost závislou na ničem jiném nežli na tom, mohl-li jednající nahlédnouti, že jeho jednání neb opomenutí (a takovým může býti každé) je způsobilé přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro právní statky oněmi ustanoveními zákona chráněné. Právní posouzení věci je proto bezvadné. Za tohoto stavu věci netřeba uvažovati, zda jednání obžalovaných, tak jak je nalézací soud zjišťuje, neprýštilo v pravdě z úmyslu nepřátelského, tedy bylo ve skutečnosti úmyslné a nikoli kulposní a mělo tudíž býti kvalifikováno za čin mnohem přísněji trestný nežli pouhý přečin podle §§ 335 a 337 tr. zák.

Čís. 3493.

Pojmu »ukrývání« ve smyslu § 185 tr. zák. odpovídá jakákoliv činnost, jež směřuje k tomu a jest s to, by ztížila nebo znemožnila oprávněné osobě opětné nabytí předmětu, jehož pozbyla.

Nevyžaduje se, by věc byla ukrývána zvláštním způsobem; stačí i pouhé uschování neb uložení věci, je-li tím věc před oprávněným skrývána a takto odňata jeho disposiční moci.

Není třeba, by tomu, kdo kradené věci přechovává a ukrývá, byly známy všechny podrobnosti krádeže, by již v době převzetí věci těch věděl, kde, kým a za jakých okolností byla krádež provedena.